

patrimonialia, vel quasi patrimonialia, quae de illis assumit ad sui sustentationem potest illa recompensare ex fructibus beneficii, ut jam dixi superiori questione.

19. Etiam de qualitate beneficii, ac personae maxime consideranda res, quod ille, qui habet magnam dignitatem, v.g. Archiepiscopatum, vel Episcopatum valde pinguem, majorem mensam, familiam, ac suppellectilem debet habere quam Decanus, vel alius Clericus & sub his veniunt etiam moderata convivia, liberales, & remuneratoriae donationes, haec enim expediunt & conveniunt tali statui, ob sui amplitudinem ad animos reconciliandos, ut notat Molina citat. disp. 14. §. Tertium est, & Valentia 2.2. disp. 10. quest. 3. punct. 4. §. Itaque. Nec enim Ecclesia vult suos ministros austeros, & inurbanos, sed ut honesto, ac urbano modo vivant.

20. Unde regula generalis in hac re esse potest, ut taliter vivat Ecclesiasticus, qualiter alii viri timorati habuerunt vivendi modum, nam Eminentissimi D. Cardinales, qui sunt primi Principes totius Ecclesiae modo decenti, urbano, ac convenienti tantae dignitati vivunt, ad majorem auctoritatem, & venerationem conciliandam; sic & Ecclesiastici debent decentem, & convenientem vivendi modum habere, ut alii viri in eadem dignitate, & sicut illis expedit suos consanguineos, ac propinquos in necessitatibus sublevare, a & illi facere possunt, nec dedecus sit beneficiatos in multa egestate suos consanguineos habere. Ita Navar. q. 1. de Redditiis. Monast. 77. n. 5. Molina disp. 14. §. 6. Dubium est. Sotus lib. 10. q. 4. art. 4. §. Quamvis documentum. Toletan. lib. 8. n. 38. cum Tabiena, Conineh. de charitate, disp. 27. dub. 11. num. 185. & alios citant Diana coordin. tom. 4. tract. 7. Resol. 2. 3. alias p. 5. tract. 8. Resol. 27.

21. Ex quibus inferunt Castro Palaeus citat. n. 9. circa finem, & Diana coordinatus citato tract. 7. Resol. 2. 1. alias p. 10. tract. 11. Resol. 36. n. 3. posse Ecclesiasticos ex fructibus beneficii alere filios spurios, si dentur, quod absit, quiaposito dicto jure naturae debetur illis sustentatio, & sustentatio illis debetur juxta qualitatem beneficii, unde major dos debetur filiae spuriae Sacerdotis nobilis, quam filiae alterius Sacerdotis pauperis, & inferioris conditionis intra limites tamen filiae spuriae, quae est multo inferioris conditionis, ac si esset legitima, ita Molina disp. 246. in fine, qui versiculo antecedenti addit, doctrinam esse limitandam, ut intelligatur in eo casu, quo beneficiatus non habeat alia bona, quibus valeat dare filio spurio alimenta, quia si habet, ad illa filius habet jus, ac proinde videtur quod Sacerdos ex illis tenetur filium alimentare, & quamvis hoc revera ita sit consilendum, tamen inquit Palaeus, & Diana citati, cum Valentia 2.2. disp. 10. q. 3. punct. 7. §. Neque solum. Quod quamvis ita sit consilendum, tamen videtur durum, ita affirmare, ut ex obligatione sic faciendum esset, quia filius etiam spurius habet jus non solum in personam patris, sed etiam ad omnia illius bona, ut ex eis sustentetur; & pater habet obligationem ad sustentandos filios, ergo etiam ex fructibus beneficii, quia illorum pater est Dominus, & sicut ex eisdem fructibus potest donationes gratuitas facere, sic & jus na-

Molina. Valentia.

Navar. Molina. Sotus. Toletus. Tabiena. Conineh. Diana.

Palaeus. Diana.

Molina.

Palaeus. Diana. Valentia.

turae, ac obligationes naturales adimplere.

Ex his inferi etiam ipse Diana citata Resolutione, num. 2. ad finem, posse Episcopos absque praedictio pauperum Diocesis praebere Regi, ac Principi extremis necessitatibus, oppresso in adiutorium bellorum contra Haereticos aliquam summam denariorum ex fructibus honorum Episcopatum, quod bis cum Viris Doctissimis de hac questione vidi consulti, quod nempe in magna Regiae necessitate, ac pro illius defensione poterant Ecclesiastici dare de fructibus beneficiorum Regi ad juvenem juxta cap. Sancta Maria. cap. Adversus de immunitate Ecclesiae.

Circa qualitatem personae etiam maxime considerandum, an Ecclesiasticus sit persona valde illustis, ac nobilis, & Vir maxime doctus, ac literatus, ut inde plus illi pro sua sustentatione assignandum sit, negat Lorca 2.2. disp. 40. sect. n. 39. quia beneficiarii fructus dantur pro congrua beneficii sustentatione, ergo parum prodest, quod sit Vir apprime nobilis, vel doctus.

Contraria tamen sententia tenet, communis, & desumitur ex cap. De multa, de praebendis ubi in Concilio Lateranensi Innocentius III. statuit, quod in pluralitate beneficiorum possit cum valde nobilibus, ac notabiliter doctis dispensari valde infructifera esset dispensatio, si non possent plusquam alii in sua sustentatione insumere. Confirmatur, quia satis communis est sententia, quod Vir magnus nobilitate, ac literis, quando non potest restituere, nisi cum magna jactura honoris, ac auctoritatis, & cum indecentia suae personae, non tenetur restituere, ut docent uterque Navarrus, Lessius, Azorius, Sayrus, Molina, Valentia, quos citat, ac sequitur Bonacina disp. 1. de restit. quest. ultima, punct. 1. n. 13. ergo si tales personae pro sua congrua sustentatione ratione sui status liberantur a restitutione in praesenti, etiam liberantur ab ordinaria sustentatione communi cum aliis; Deinde quia maxime decet ad honorem, ac auctoritatem Ecclesiae habere ministros valde nobiles & maxime doctos.

Confirmatur ex Apostolo Paulo 1. ad Tim. c. 5. n. 17. dicente: Qui bene praesunt Presbyteri, duplici honore digni habentur, juxta D. Chryl. D. Ambros. Theoph. Theodoret. Haymon. explicant duplici honore, non solum reverentia, sed etiam subsidio, ac alimonia ad vitam sustentandam. Inde Apostolus, versu sequenti, immediate subdit: Scriptum est non alligabis os bovis triturantis, dignus est mercenarius mercede sua, Sic & explicatur illud Proverb. 31. num. 5. Omnes domestici ejus vestiti sunt duplicibus. Id est, vestibus pretiosis, ac magnificis, pro eorum dignitate, cum essent domestici tantae Reginae, ac Dominae.

Cum his omnibus, quae diximus, quod magna pars ex fructibus beneficii expendenda sit in pauperes, & etiam ex his, quae superflua sunt; cum hoc tamen maxime stat, quod multum incumbit Episcopi, & Praelatis, suarum Ecclesiarum fabrica, bona structura, decentia, ac convenientia in apparatu, vestibus, ac ornamentis, eum omni affectu ad illa habeant intendere, ac haec procurare. In quo conveniunt omnes Doctores

22.

Cap. Sancta Maria. C. Adversus.

23.

Lorca.

24.

Navar. Sayrus. Molina. Valentia. Bonac.

25.

1. Tim. 5. D. Chryl. D. Ambros. Theophyl. Theodor. Haymon.

26.

Prov. 31.

Qv. 5

QUESTIO IV.

An Pensionarii sicut & ceteri Beneficarii teneantur ad eleemosynas?

SUMMARIUM.

- 27 Prima sententia affirmat absolute eos teneri.
28 Secunda absolute negat.
29 Tertia & vera distinguit inter pensiones dadas titulo seculari, vel clericali. In primo negat, in secundo vero concedit, & num. 30.

27. Navar.

Sarmient.

28. Gigans. Covar. Azor.

Lugo. Valquez.

29.

Sotus. Sanch. Molina. Hurrados.

Palaeus. Diana.

30. Navar.

C. Pastoral.

IN hac re est triplex sententia. Prima absolute affirmat eos teneri. Ita Navar. opusculo de spoliis Clericorum, §. 1. n. 6. & §. 7. n. 7. Sarmientus de redditibus, part. 3. c. 5. n. 7. Quia cum talia dona sint Ecclesiastica, tale onus affixum secum asportant.

Secunda sententia absolute negat hanc obligationem in pensionariis; illam tenet Gigans tract. de Pensionibus, quest. 52. Covar. c. Cum in officiis de testamentis, n. 6. Azor. 2. tom. lib. 7. quest. 12. Et dicit hanc sententiam esse communem, & multi alij Doctores, quos citat, ac sequitur Cardinalis Lugo tom. 1. de justitia, disp. 4. sect. 3. n. 3. & Valquez ita ei adheret tract. de eleemosyna, c. 4. dub. ultimo in fine. Ut dicat se neminem vidisse, qui contraarium sentiat. In hoc tamen excessit, ut notat Lugo citatus, cum sint multi, & gravissimi Auctores pro contraria sententia. Probat; Primum, quia Concilium Tridentinum sess. 2. cap. 1. de reformatione, Agens de obligationibus ad eleemosynas solum loquitur de Episcopis, ac Beneficiariis; ergo non est extendendum ad plura. Et ratio, est, quia ex eo quod Pontifex imponit pensionem alicui beneficio, jam ex trahit partem illam ab eo beneficio; & haec sententia est probabilis.

Tertia sententia, quae mihi simpliciter est vera, distinguit in pensiones, quae dantur titulo seculari ac quae dantur titulo Clericali, ac spiritali, illas immunes se dicit ab hoc onere, non vero istas. Ita Sotus, Corduba, quos citat, ac sequitur Sanch lib. 2. consil. 2. dub. 47. Molina tom. 1. de just. disp. 145. n. 3. Hurrados, de Medoza in 2.2. disp. 160. sect. 7. §. 117. Castro Palaeus tom. 1. tract. 7. Resol. 29. Coordinatus alias part. 5. tract. 8. Resol. 29. Unde inquit Auctores citati, quod pensio, quae datur Clerico ad sui sustentationem, affert secum illud onus; quae vero conferuntur Principibus secularibus, dantur propter multa merita, obsequia, vel labores perpeffos ob bonum, vel defensionem fidei, ac Ecclesiae, vel ob bonum commune, ac Republicae, quod maxime spectat ad conservationem ipsorum fructuum.

At vero valde diversimode se habet pensio, quae datur Clerico, ut multis probat Navar. variis in locis, & praecipue de redditibus, quest. 1. num. 32. Primum, quia talis obligatio est annexa redditibus beneficiorum, ergo ad quoscumque transit eam suo onere. Argum. cap. Litteris de pignoribus, & cap. Pastoralis de decimis

Secundo, non potest pensionarius in pensione aliter disponere, quam vult Papa, qui concedit solum pro alimonia; ergo implicite insinuat, nolle eos prodigere, cap. 1.42. dist. & §. 1.44. dist. ergo ex superfluis tenetur dare mediam partem in eleemosynam, Tertio, ei qui minus praemii meretur non debet plus praemii dari, Argumento §. 1. Iustitia de justitia, & jure, & l. Iustitia, ff. eodem titulo; Minus autem meretur pensionarius, qui non tenetur dicere officium divinum, neque servare, ad utrumque autem Beneficiatus cum onere simul dandi eleemosynam, ergo ad hanc etiam tenetur pensionarius; ex his manent soluta argumenta secunda sententiae, & Tridentinum ponit id, quod magis est in usu, ac frequentia, ut sunt Beneficiati, ac Episcopi.

L. Justitia.

Trident.

QUESTIO V.

An Beneficarii ex distributionibus teneantur ad eleemosynas?

SUMMARIUM.

- 31 Prima sententia affirmat eos teneri.
32 Secunda vera, ac communis negat.
33 Multiplici ratione probatur secunda sententia & num. 34.

Questio praesens est, quid judicandum sit de distributionibus, quae dantur Canonicis, vel Beneficiariis, ob assistentiam in choro, an teneantur scilicet dare ex superfluis eleemosynas, sicut ex fructibus beneficii. Prima sententia, quam tenent Navarrus, ac multi alij, quos citant, ac sequuntur Sanchez, Molina, tom. 1. Concil. lib. 2. c. 2. dub. 46. & Molina tract. 12. disp. 143. §. secundo probat, affirmat eos teneri.

Secunda sententia, & satis communis, quam tenent Sylvester, Covar. Decius, Palaeus, Julius Clarus, & alij multi, quos citant, ac sequuntur Bonacina, tom. 1. tract. 4. de obligatione, insumendi fructus beneficii in pios usus, punct. 2. n. 18. & multis relatis Azor, tom. 1. lib. 7. c. 9. quest. Filiucius etiam in Appendice, tract. 43. c. 3. quest. 11. Cardinalis Lugo tom. 1. de justit. disp. 4. sect. 3. n. 23. affirmat eos non teneri.

Ratio est, quia licet illae distributiones ex ipsius beneficii fructibus proveniant, jam tamen ab Ecclesia non consignantur tanquam in sustentatione Canonici, sed ad alium finem, ut studium, ac assistentia frequentandi chorum foveatur, & tanquam stipendium, ac merces illius laboris, quare sicut portio, quae extrahitur ex aliqua praebenda, ut merces cantoris, ac Magistri Grammaticae transit sub ejus libero dominio, ac dispositione, quia datur ut merces talis laboris, quamvis ex fructibus Canonicatus desumatur, sic & de distributionibus videtur dicendum, quia dantur in stipendium, ac praemium illius laboris, & assistentiae, & ut etiam alij stimulentur ad chori frequentationem.

Et confirmatur, qui habet dignitatem, & Canonicatum, vel duos Canonicatus in eadem Ecclesia,

L. Justitia.

Trident.

31.

Navar. Sanch. Molina.

32.

Sylvester. Covar. Decius. Palaeus. Clarus. Bonacina. Azor. Filiucius. Lugo.

33.

34.

Ecclesia, licet percipiat duplices fructus, tamen non recipit duplices distributiones, quia haec dantur propter assistentiam, quia haec est una, & non duplex, & ideo portio distributionis non debet multiplicari, nisi alicubi legitima consuetudine contrarium habeatur, ut docent Francus, Ludovicus Gomez, Rochus de Curte, quos refert Covar. lib. 3. variar. quast. 13. & alii, quos refert, & sequitur Bonac. disputacione 2. de horis Canonic. quast. 4. punct. 3. quia distributiones sunt stipendia personalia, pro opere & praesentia, quae est una, & non duplex.

Francus Gomez. Rochus Bonacina.

QUESTIO VI.

An Ecclesiasticus ex superfluis sui beneficii possit thesaurizare ad faciendum unum hospitale, vel collegium?

SUMMARIUM.

- 35 Prima sententia a quibus thesaurizantes.
36 Alii dicunt, quod quando, non est necessitas praesens, ex his quae superfluae, possunt esse possessiones, vel poni in thesauro.
37 Ponnitur variis casus, qui si non dentur, bene possunt Ecclesiastici congregare pecunias ad opus pium faciendum.

Gerlon. Carthusian. Abulensis. Navar. Soto. Sanch. 36. D. Thom. Caietan. D. Anton. Navar. Abulens. Onchag. Soto. Sanchez. Valquez.

37. Juxta mentem Doctorum D. Thomae, Soti, Caietani, Sanchez, Valquez, quos proxime citavi, & etiam Molinae disp. 145. §. Dubium etiam, Cardinalis Lugo tom. 1. de justitia. disp. 4. sect. 3. num. 41. Ecclesiasticus se debet habere in hoc negotio tanquam bonus economicus, ac paterfamilias. Primum si graves necessitates in praesenti urgent, non potest pecunias recondere, nec thesaurizare, cum alii pereant. Secundum, si timetur necessitas seu paupertas imminens, & non est faciendi, unde illi valeat subveniri, vel timetur rerum defectus bene potest aliquid recondere pro futuro casu, ut sibi provideat. Tertium, si animo fixo intendit facere aliquod opus bonum, & pium, verbi gratia Collegium Religiosorum, etiam potest

recondere, quia ad tale opus incipiendum requiritur bona pecuniarum copia, hoc tamen debet fieri multa cautione, inquitur Molina, & Lugo citati, vel donatione facta, vel testamento condito, vel emptis possessionibus ad tale, vel tale opus, vel facta firma declaratione talis pecuniae ac si jam esset applicata ad tale opus; nam quae jam in pium finem congregantur, si in eorum potestatem deveniunt, qui profane, ac perditae illa insumant, peccant; unde sane & prudentissime ait Ecclesiast. 9. Quodcumque facere potest manus tua instanter operare: quia nec opus, nec ratio, nec sapientia, ne sententia erunt apud inferos, quo tu propeas.

Ecclesiast. 9.

QUESTIO V.

An fructus Ecclesiae expendendi sint in pauperes illius loci, an etiam possint extra illum?

SUMMARIUM.

- 38 Prima sententia negat teneri in eodem loco.
39 In eadem sententia Molina, Navaricus, nisi aliud postulet bonum commune.
40 Quinam veniant sub nomine pauperum, & quibus prius subveniendum.
41 Quod duplex sit necessitas.
42 Si pauperes in Diocesi, vel alterius sunt in communi, tunc pauperibus subveniendum.
43 Si pauperes hujus Diocesis sunt in communi necessitate, alterius in extrema istis subveniendum.
44 An vero prius Ecclesiae, deinde pauperibus sit subveniendum.

Questio praesens, an Episcopus teneatur expendere fructus in pauperes suae Diocesis, an etiam in alios extra illam. Primam sententiam tenet Azor. lib. 7. cap. 11. quastio secundo, cum Navar. cui etiam adheret Bonacina tract. 4. de obligatione insumendi fructus, punct. 2. num. 3. Dicunt enim jure communi non esse obligationem distribuendi, vel expendendi in eo loco, cum sacri Canonice sanxerint, decimas esse solum ad usus Clericorum, Ecclesiarum pauperum, & peregrinorum, atque advenarum.

38.

Azor. Bonacina Navar.

A qua non distat multum Molina tom. 1. de justitia. disp. 145. §. Illud vero. Vbi etiam cum Navar. ait, non esse necessarium, ut ea pia opera fiant in loco beneficii, quando illud non postulat bonum commune Diocesis, regni, aut totius Ecclesiae, v. g. quod Collegium in tali universitate ad alendos ministros Ecclesiae, quia si non occurrat peculiaris ratio, talia opera pia debent fieri in utilitatem loci, vel Diocesis, ex qua percipiuntur redditus.

39.

Lorca. Garcia.

Lorca 2. 2. disp. 40. membr. 2. num. 20. & Garcia in summa Theologiae Moralis, tract. 1. diffie. 4. dub. 1. num. 10. inquit quod in fructibus Ecclesiasticis dispensandis, servandus est ordo, ut primo occurratur pauperibus loci, aut Provinciae ex quibus defumuntur fructus beneficii, & hoc opus reliquis praerendum: sub nomine pauperum veniunt Conventus Monialium, ac Religiosorum, & deinde viri nobiles, Comites,

tes, Duces, ac etiam consanguinei. Deinde aliis, & exteris subveniendum; inde ait Diana. Coordinatus, tom. 4. tract. 7. Resol. 21. alias p. 10. tract. 11. Resol. 36. Ex his ergo olim respondi non posse Cardinalem ex fructibus sui Episcopatus fabricare Ecclesiam Romae si pauperes suae Diocesis graviter egebant.

Diana.

41.

Coninch.

Lugo.

42.

43.

Proverb.

D. Thom. Palaus.

44.

Divallius.

Pro resolutione quaestiones notandum est, quod triplex est necessitas, communis, extrema, & gravis. Communis est illa, quam patiuntur communiter pauperes, qui ostium petunt: nomine autem necessitatis extremae intelligimus illam, quando aliquis indiget necessitatis naturae ad vitam conservandam; nomine vero gravis dicitur illa, ut explicat Coninch, disp. 27. de charitate, dub. 8. num. 114. & 115. Cardinalis Lugo tom. 1. de justitia, disp. 1. sect. 3. num. 38. §. Haec doctrina, qualis est defectu rerum necessitarum, & in periculo certo incidendi in gravem miseriam, verbi gratia, morbum gravem, longam incarcerationem, & in periculo probabili incidendi in extremam necessitatem, & ex his resolvenda est quaestio.

Quando ergo pauperes tuae Diocesis, & alterius proximae sunt in eadem communi necessitate, subveniendum est pauperibus tuae Diocesis, quia tales pauperes sunt tanquam membra illius Ecclesiae, tanquam sub suo capite, Ecclesia illa habet jus ad illos redditus, cum sint illi applicati ex decimis; ergo elemosinae ex illis fructibus primo & maxime sunt faciendae pauperibus illius loci, cum pertineant ad illam Ecclesiam, & illis pauperibus indigentibus potius subveniendum est quam aedificare unam Ecclesiam Romae.

Si vero pauperes hujus Episcopatus, cui praest, sunt in necessitate communi alterius vero in extrema, his qui in extrema subveniendum, hoc postulat rectus charitatis ordo, cum etiam laici teneantur subvenire proximo in extremo laboranti, ait Sapiens Proverb. 25. num. 21. Si fuerit inimicus tuus, ciba illum, si sitierit, da ei aquam bibere; quod non solum de extrema necessitate, sed etiam de gravi, communiter interpretantur Expositores; nam in gravi necessitate constituitur homo in magna miseria & oppressione, ex quo paratur ostium ad multa mala. Inde insita est nobis obligatio ex charitate subveniendi homini constituto in gravi necessitate, ut docet Divus Thomas 2. 2. quast. 66. art. 1. & alii multi, quos citat, ac sequitur Castro Palaus tom. 1. tract. 6. de Charit. disp. 2. punct. 9. num. 5. Nam licet pauper hujus Diocesis habeat veluti quoddam jus, ut ex redditibus illius Ecclesiae, seu ex decimis, illi subveniatur, At ille, qui est in extrema, ad gravi necessitate, habet superius jus ex naturali lege insitum.

Divallius, 2. 2. tract. de Charitate, quast. 3. de elemosina, for... ait quod Ecclesiasticus praebendatus debet expendere non solum unam partem, sed etiam superflua in pauperes; Deinde in Ecclesiam, quem ordinem non approbo, sed preferentialiter pro majori expendenda sunt illa in Ecclesiam, vel in pauperes pro ut gravior, ac vehementior exigentia occasio postulaverit; eo maxime, quia secundum sortis dispositionem necessitas Ecclesiarum praefertur exigentiae pauperum, nam cum olim

Clerici in communi viverent, & nullarum rerum haberent dominium, sed tantum Episcopus omnia distribuere causa 12. quast. 1. tamen cum ex tali rerum partitione multa Pontificis querimoniae essent exortae, Summus Pontifex Simplicius anno 471. in quatuor partes fructus divisit. Primam assignavit Pontifici, secundam Clericis pro meritorum qualitate distribuendam: Tertiam Ecclesiae fabricae, quartam pauperibus, cap. de redditibus 12. quast. 2. Idemque confirmavit Gelasius I. in cap. vobis Gelasius. enim, & 4. quast. 12. quast. 2. & Gregorius Magnus cap. cognovimus eadem causa, & quastione, tamen communiter portio Ecclesiae praelata est pauperibus.

QUESTIO VIII.

An Ecclesiastici, si elemosinas debitas non praebant, non solum mortaliter peccent, sed etiam ad restitutionem teneantur?

SUMMARIUM.

- 45 Quod Ecclesiastici non sunt domini suorum reddituum est prima sententia.
46 Secunda & communis affirmat, eos acquirere dominium.
47 Probatur ex Concilio Trid. & ratione.
48 Unde si bona beneficiorum non expendant in pauperes, peccant, sed non tenentur ad restitutionem.
49 Quod ratio non probatur.
50 Et nullum fundamentum efficax assignatur in contrarium.

Resolutio quaestiones dependet ex alia gravi quaestione, an nempe Ecclesiastici sint domini, ac retineant dominium Ecclesiasticorum reddituum. Negativam sententiam tenent multi graves Auctores Antiqui, Aletis Richardus, Richard. Paludanus, D. Anton. Major, Petrus Sotus Paludan. D. Anton. Major. rest. fide, lib. 7. c. 21. & fortiter Navar. in de Sotus. redditibus quast. 1. n. 21. & ut probabilior Tanner. Medina. Navar. Tancer. Secunda sententia, & valde communis tenet Clericos acquirere verum dominium fructuum suorum beneficiorum, Sotus, Bordonus, Reginaldus, Sanchez, Hurtado de Mendoza, Molina, Valentia, Azorius, Turrianus, Reginald. Valquez, Coninch, Sarmiento, quos citant, ac Molina. sequuntur Lessius lib. 2. cap. 4. dub. 6. num. 43. Valentia, Castro Palaus tom. 1. tract. 6. disp. 2. punct. 6. n. 5. Lessius, Diana Coordinatus, tom. 4. tract. 7. Resol. 2. 6. n. 2. Palaus. alias part. 5. tract. 8. Resol. 3. 1. qui constanter docent Clericos habere dominium suorum fructuum.

Probatur: Primum ex Concilio Trid. sess. 22. c. 3. de reformat. ubi expressè dicitur Absentes fructus suos non facere, nec de eis acquirere dominium. Ergo residentes fructus suos faciunt, & de eis acquirunt dominium. Secundum ut patet ex calce superioris quaestiones num. 44. sacri Canonice dividunt ipsos fructus inter Clericos, Ecclesiam, ac pauperes frustra autem talis

45.

Aletis.

Richard.

Paludan.

Sotus.

Bordon.

Reginald.

Molina.

Sanchez.

Valentia.

Lessius.

Tanner.

Medina.

Navar.

Tancer.